

1 דוגמא נוספת שבה בשר דגים וחגבים שונה משאר מיני הבשר:
2 הַנּוֹדֵר שֶׁלֹּא לִיהְנוֹת מִן הַבֶּשֶׂר, כגון שאמר קונם בשר עלי, אסור
3 לאכול בשר בהמה, חיה או עוף, אבל מותר פֶּאֱכִילת בֶּשֶׂר דְּגַיִם
4 וְחַגְבִּים שאינם נקראים בשר בלשון בני אדם, וכל הנודר דעתו לפי
5 לשון בני אדם.

גמרא

6 מדייקת הגמרא: מכך שהמשנה לא הוציאה מן הכלל לענין איסור
7 בשר בחלב, אלא בשר דגים וחגבים, משמע הָאֵל – אבלו בשר עוף
8 דינו כבשר בהמה שאסור מִדְּאֻרֵייתָא לבשלו בחלב. מבררת
9 הגמרא: כִּמְאֵן – כמי מן התנאים סוברת המשנה, בודאי דְּלֹא כִּרְבִי
10 עֲקִיבָא, דְּאֵי המשנה נאמרה לדעת רְבִי עֲקִיבָא, לא היתה משהו דין
11 בשר עוף לבשר בהמה, דְּהָאֲמַר רבי עקיבא (להלן ק"ג) שאיסור בשר
12 הָיָה עוֹף בַּחֲלָב אֵינּוּ מִן הַתּוֹרָה אלא מדרבנן.

13 מקשה הגמרא: אִימָא סִיפָא, הַנּוֹדֵר מִן הַבֶּשֶׂר מִתְּרֵי בֶּשֶׂר דְּגַיִם
14 וְחַגְבִּים שאינם קרויים בשר בלשון בני אדם, ומשמע הָאֵל בשר עוף
15 אֲסוּר לנודר לאכול, שגם הוא בכלל בשר בלשון בני אדם, אֲתָאן –
16 ודין זה מתאים רק לשיטת רבי עקיבא דְּאֲמַר כָּל מִילֵי דְּמִימְלִיךְ
17 עָלֶיהָ שְׁלִיחַ – כל דבר שמן הסתם אינו נכלל בלשון, אבל גם אינו
18 יוצא בפירוש ממשמעות הלשון, ולפיכך השליח שהתבקש מחבירו
19 לקנות דבר בלשון כללית, צריך להימלך עליו ושאם אינו מוצא את
20 הדבר המדויק שביקש המשלח, שואלו שמא גם דבר זה רצוי לו, הרי
21 זו הוכחה דבר מִינֵיהּ – שהוא בן מינו, ולענין נדרים נחשב
22 מאותו המין. כגון בזה שהשולח חבירו לקנות בשר, מן הסתם אין
23 בכלל לשונו בשר עוף, ומכל מקום אם לא מצא בשר בהמה, ישאל
24 את משלחו אם חפץ בבשר עוף, וסובר רבי עקיבא שמכך מוכח שעוף
25 הוא מין בשר, ולפיכך הנודר מן הבשר אסור בבשר עוף.

26 מביאה הגמרא את מקור מחלוקת רבי עקיבא וחכמים בזה: דִּתְנִינָא –
27 ששינו במשנה (נדרים פ"ד מ"א), הַנּוֹדֵר שֶׁלֹּא לִיהְנוֹת מִן הַיֶּרֶק, מִתְּרֵי
28 כְּהֵנָּה מִן הַדְּלוּעִין, שאינם נקראים ירק בלשון בני אדם אלא פרי.
29 וְרַבִּי עֲקִיבָא אוֹסֵר בדלועים, שגם הם נכללים בלשון ירק בלשון בני
30 אדם. אֲמַרו לוֹ חַכְמִים לְרַבִּי עֲקִיבָא וְהֵלֵא אוֹמַר אֲדָם לְשִׁלְחוֹ קַח
31 – קנה לנו ירק, וְהוּא – השליח אם אינו מוצא לקנות ירק, אף על
32 פי שהוא מוצא דלועים אינו לוקחם מיד, אלא חוזר למשלחו וְאוֹמַר
33 לוֹ לֹא מִצְּאֵתִי יֶרֶק אֲלֵא דְלוּעִין ושואלו אם לקנות מהם, הרי
34 שהדלועים אינם בכלל ירק, שאם כן היה לוקחם בלא לשאול את
35 המשלח. אֲמַר לְהֵן רבי עקיבא, אמנם כֵּן הַדְּבָר כפי שאמרתם,
36 ואדרבה מכך יש להביא ראיה לשיטתי שהוא מין ירק, שהרי דווקא
37 כשמוצא דלועים הוא בא להימלך, אבל אם לא מצא אלא קטניות,
38 כְּלוּם וְכִי הוּא חוזר למשלח וְאוֹמַר לֹא מִצְּאֵתִי אֲלֵא קִטְנִיתָא, ודאי

אינו אומר כן, אלא אומר לא מצאתי ירק כלל, כיון שברור שאין
כוונת המשלח לקטנית, אֲלֵא מוכח שְׁדִלוּעִין הם כְּבִלְל יֶרֶק ולכן
צריך להימלך עליהם, וְאֵין קִטְנִיתָא כְּבִלְל יֶרֶק ולפיכך אין נמלך
עליהם, ואם כן הוא הדין לענין נדרים, שהנודר מן הירק אסור
בדלועין.

חזרת הגמרא לפרש את הקושיא: כיצד יתכן שהר"ש שדייקנו
ממנה שבשר עוף אסור מדאורייתא בחלב, היא כדעת רְבִינָא ולא
כרבי עקיבא, וְהִסְפֵּא שהנודר מן הבשר אסור בבשר עוף היא כרְבִי
עֲקִיבָא.

מתרצת הגמרא: אֲמַר רב יוסף, יש לומר שכל המשנה דברי רבי
היא סידר את המשניות, וְנִסְיָב לָהּ אֲלֵיבָא דִּתְנִינָא – וסתם את
המשנה להלכה כפי שיטת שני תנאים, שפְּנִדְרִים – לענין דיני נדרים
שבסיפא, סָבַר לָהּ כִּרְבִי עֲקִיבָא שכל דבר שהשליח נמלך עליו הוא
בכלל הנדר, ולפיכך הנודר מן הבשר אסור בבשר עוף, אולם פְּדִין
כְּשֶׁר כְּחֻלְב שברישא סָבַר לָהּ כִּרְבִינָא שבשר עוף אסור בחלב מן
התורה, ולפיכך סתם כדבריהם.

תירוץ נוסף: רב אשי אֲמַר, בּוֹלָה – כל המשנה כדעת רבי עקיבא
היא, ואין לדייק מהרישא שבשר עוף אסור מן התורה, משום דְּהָכִי
קְאָמַר – כך כוונת המשנה ברישא, כָּל הַבֶּשֶׂר של בהמה חיה או עוף,
אֲסוּר לְבִשְׁל בְּחֻלְב, אולם יש מִהֵן שאיסורם מְדַבְּרֵי תוֹרָה והוא
בשר בהמה, ויש מִהֵן שאיסורם מְדַבְּרֵי סוֹפְרִים והם בשר חיה ועוף,
חִוּין מִבֶּשֶׂר דְּגַיִם וְחַגְבִּים שאינם אסורים לא מְדַבְּרֵי תוֹרָה וְלֹא
מְדַבְּרֵי סוֹפְרִים אלא מותרים לכתחילה לבשלם ולאכלם בחלב.
שנינו במשנה, וְאֲסוּר לְהַעֲלוֹת [וכו'] עם הגבינה על השולחן חוץ
מבשר דגים וחגבים.

אֲמַר רב יוסף, שְׂמַע מִינָהּ – יש ללמוד מדברי המשנה שאיסור
אכילת בשר עוף בְּחֻלְב הוא מִדְּאֻרֵייתָא, דְּאֵי סִלְקָא דְּעֵתְךָ – שאם
יעלה על דעתך שאין איסורו אלא מְדַבְּרֵינָא, קשה מדוע אסרה
המשנה להעלות בשר עוף עם גבינה על השולחן, הרי אֲכִילָה גוֹפָה
– איסור האכילה עצמה של בשר עוף עם גבינה, אינה מן התורה
אלא גְּזִירָה שמא יבוא לאכול גם בשר בהמה בחלב, וְכִי אֲנִין [אנו]
נְּדוּר על הַעֲלָאָה של בשר עוף עם גבינה אֲמַרו [משום] אֲכִילָה של
בשר עוף עם גבינה, הרי זו גזירה לגזירה, אלא מוכח מכאן שבשר
עוף בחלב אסור מן התורה, ולכן גזרו חכמים על העלאתו שמא יבוא
לאוכלו.

מבאר רב יוסף: וּמְנָא הִימְרָא – ומנין יש ללמוד דְּלֹא גְזִירִין – שאין
חכמים גוזרים גְּזִירָה לְגוֹזִירָה, דִּתְנִין שהרי שנינו (חלה פ"ד מ"ח) חֶלֶת
חֻצָּה לְאֶרֶץ – חלה שהפרישו מן העיסה בחוץ לארץ, שאינה אסורה
לודים אלא מדרבנן, גזירה משום חֶלֶת הארץ שנקראת תרומה
ואסורה לזרים מן התורה,

אגרות קודש

ב"ה, ז' תשרי, תשי"ט

ברוקלין.

שלום וברכה!

במענה למכתבו מיום הבהיר חיי אלול עם הפ"נ המוסגר בו, שיקרא בעת רצון על הציון הק' של
כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע,

לא נראית לי הסברא שילמוד בביה"ס בכתות מעורבות וכיו"ב, שהרי זה נתינת הכשר, ולא עוד
אלא שגם מעין פרצות גדר דהנהגת החוג בו נמצא, והרי הזן ומפרנס לכל המציא לו פרנסתו עד עתה,
ובודאי שגם בשנה זו החדשה ימציא לו פרנסתו בחן ובחסד וברחמים, ואף שבתקופתנו זו עבודה בחינוך
עטה"ק ענין הכי נעלה וחיוני הוא, הרי עוד חזון למועד כשאפשר יהי לסדר הדבר באופן שלא תהינה כל
סרכות בהאמור.

ברכת חתימה וגמח"ט.

חולין דף קד עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שבת קודש) קמה

שמאי ובית הלל, ואם כן מודוע הביא התנא את דברי רבי יוסי במשנה, הרי לא חידש דבר.

הגמרא מעלה אפשרות ליישוב: וְכִי תִימָא – ואם תרצה לומר שְׁאִכְלִיָּה גּוּפָה אִיכָא בְיַנְיָהוּ – שההבדל בין תנא קמא לרבי יוסי הוא בין האכילה עצמה של בשר עוף בחלב, דְקָאָמְרִ תְּנַא קָמָא בְּהַעֲלָאָה קָא מִיפְלְגִי – שלא נחלקו אלא אם מותר להעלות בשר עוף עם חלב על השולחן, אבל בְּאִכְלִיָּה לֹא פְלִיגִי והכל מודים שאסור לאכול בשר עוף עם חלב, וְאָמְרִ לִיה רְבִי יוֹסִי לֹא בַּהֲעֲלָאָה בְּלַבַּד נַחֲלָקוּ אִלָּא אַף בְּאִכְלִיָּה גּוּפָה (עצמה) נחלקו, והיא מְקוּלֵי בֵּית שְׁמַאי וּמַחֲזִמֵי בֵּית הַלֵּל, שבית שמאי מתירים אף לאכול בשר עוף בחלב, ובית הלל אסורים.

הגמרא דוחה ליישוב זה: וְהָתַנְיָא – והרי שנינו במסכת עדיות, רְבִי יוֹסִי אוֹמֵר שֵׁשֶׁה דְּבָרִים שֶׁנֶּחֱלַקוּ בֵּהֶם בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל, והם מְקוּלֵי בֵּית שְׁמַאי וּמַחֲזִמֵי בֵּית הַלֵּל, ומחלוקת זו היא אַחַת מֵהֵן, ומפרש שם עוֹף עוֹלָה עִם הַגְּבִינָה עַל הַשּׁוּלְחָן וְאִינוּ נֹאכְלִי, דְּבָרֵי בֵּית שְׁמַאי. וְבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, לֹא עוֹלָה וְלֹא נֹאכְלִי, הרי שם לדברי רבי יוסי מודים בית שמאי שאסור לאכול בשר עוף עם חלב, ולא נחלקו אלא בדין העלאתם על השולחן. מתרצת הגמרא: אֲבָן דְּבָרֵי רְבִי יוֹסִי וּדְבָרֵי תַנָּא קָמָא שוִים, וְאָלָא שֶׁהֲתַנָּא שֶׁכַּח לְהוֹכִיר אֶת שְׁמוֹ לַהֲתַנָּא קָמָא, וְלֹכֵחַ הוֹסִיף וְהִבִּיא אֶת דְּבָרֵי רְבִי יוֹסִי, וְהָא קָמְשַׁמְעֵ לָן דְּמָאן תְּנָא וְנִכְאָר שֶׁשְׁנָה אֶת מַחְלוקַת בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל, רְבִי יוֹסִי הוּא. והוצרך לומר זאת, משום שְׂבֵל הַאֲוִמְרִ דְּבָרֵי בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ גְּדוּלָה וְכוּתוֹ שֶׁמְבִיא עַל יְדֵה גְּאוּלָּה לְעוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר (אסתר ב' כב) וְתֹאמַר אֶסְתֵר לְמַלְכֵּךְ בְּשֵׁם מְרֹדְכֵי, ועל ידי שהקפידה ואמרה למלך את מוזמתם של בגתן ותרש, בשם מרדכי, הביאה גאולה לישראל, שעל ידי זה התחילה מפלתו של המן.

הגמרא מביאה ברייתא בענין ההפרדה בין אכילת עוף וגבינה: תְּנָא אֲנָרָא (שם חכם) הַמּוֹתֵ דְּרַבִּי אָבָא – חמיו של רבי אבא, עוֹף וְגְבִינָה נֹאכְלִין בּוּזָה אַחַר זֶה בְּאַפְיִקוֹרְןָ – דרך הפקר, בלא אמצעי והירות ונקיין ביניהם. מפרשת הגמרא: הוּא אֲנָרָא (גרא) תְּנִי לָהּ – שנה ברייתא זו בשם רבותיו, והוא אָמְרִ לָהּ – והוא אִירַשׁ אֶת כּוֹוֹנַת הַבְּרִיתָא מִדְּעוּתוֹ, שדרך הפקר זו פירושה, שאם אכל בשר עוף ובא לאכול אחריה גבינה או להיפך, מותר לאוכלו מיד, בְּלֹא גְבִינָה, וְכֵן בִּינֵיהֶם, וְכֵן קִינּוּת הַפָּה, מִדָּה שְׁאִין כֵּן אִם בָּא לְאֹכֹל בִּשְׂרָה בְּהִמָּה שְׂצִירָה לְיִטּוּל יָדָיו, ולקנח את פיו שלא יהיה נדבק כלום מן הגבינה בחניכיו.

הגמרא מביאה מעשה בענין הפרדה בין גבינה לבשר בהמה: רַב יִצְחָק בְּרִיה דְּרַב מִשְׁרֵשָׁא אִיְקָלַע לְבִי רַב אִשִּׁי – הודמן לביתו של רב אשי, אִיִּיתוּ לִיה גְּבִינָה – הביאו לו גבינה לאכול, וְאָבָּר, ולאחר מכן אִיִּיתוּ לִיה בְּשָׂרָא – הביאו לו בשר בהמה לאכול, וְאָבָּר אוֹתוֹ וְלֹא מִשָּׂא יָדָהּ – ולא רחץ ידיו בין אכילת הגבינה לאכילת הבשר (אבל קינח את פיו). וְאָמְרִי לִיה – שאלוהו בני הבית מפני מה לא רחצת ידך, וְהָא תַנְיָא אֲנָרָא הַמּוֹתֵ דְּרַבִּי אָבָא שְׁעוֹף וְגְבִינָה נֹאכְלִין בְּאַפְיִקוֹרְןָ – בזה אחר זה בלא נטילת ידים בינתיים, ויש לדייק מדבריו שדווקא עוֹף וְגְבִינָה, אִין – מותר לאכלם באפיקורן, אבל בְּשָׂרָה בְּהִמָּה וְגְבִינָה שְׁאִיסוּרָם מִן הַתּוֹרָה, לֹא – אסור לאוכלם באפיקורן, וצריך לרחוץ ידיו ביניהם, ואם כן היה לך לרחוץ ידך קודם אכילת הבשר.

אָמְרִ לְהוּ רַב יִצְחָק, אֲבָן צִרְיָה לְרַחוּץ אֶת הַיָּדִים בֵּין אֲכִילַת גְּבִינָה לְבִשְׂרָה, אֹלָם הָנִי מִיְלֵי בְּלִילָא – אם אוכל בלילה, ואינו רואה אם ידיו נקיות או לא, ולפיכך צריך לחשוש שמא נדבק מעט משמנונית הגבינה על ידיו, וכשיאכל בידים אלו בשר, נמצא שאוכל בשר בחלב, אָבָּר עַתָּה שְׁאִין אוֹכֵל בִּימָמָא – ביום, הָא חוֹיָנָא – הרי אני רואה שדי נקיות ולא נדבק בהם כלום משמנונית הגבינה, ולפיכך איני צריך לרחוץ ידי קודם אכילת הבשר.

הגמרא מביאה ברייתא באופן קינוח הפה בין חלב לבשר: תְּנָא, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, לאחר אכילת גבינה מְקַנְּתָה אֶת פִּיו עַל יְדֵי אֲכִילַת דְּבַר מַזָּה, קוֹדֵם שִׂיאֵכֵל בִּשְׂרָה, וְבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, מְדִיחָה אֶת פִּיו בְּמִים קוֹדֵם אֲכִילַת הַבֶּשֶׂר.

מבררת הגמרא: מָאִי מְקַנְּתָה שְׁאִמְרוּ בֵּית שְׁמַאי וְמָאִי מְדִיחָה שְׁאִמְרוּ בֵּית הַלֵּל,

נֹאכְלִתָּ עִם הַיָּד עַל הַשּׁוּלְחָן – מותר הכהן לאכול על שולחן שאוכל עליו הזר חולין, ואין חוששים שמא יאכל הזר מן החלה, משום שאינה אסורה אלא מדרבנן, וְנִתְּנָתָ לְכָל בְּהֵן שִׁירְצָה הַבְּעֵלִים לְתַת לוֹ, ואפילו לעם הארץ שאינו משמרה בעהרה. הרי שלא גזרו על העלאת חלת חוץ לארץ על שולחן שאוכל עליו זר, מפני שהיא גזירה לגזירה, ואם כן הוא הדין לענין העלאת בשר עוף עם גבינה על השולחן, לדעת הסוברים שבשר עוף אינו אלא מדרבנן. דוחה הגמרא: אָמְרִ לִיה אָבִי, בְּשֵׁלְמָא אִי אֲשְׁמוּעִין – אמנם אם היתה הברייתא משמיעה לנו שמותר לאכול חֶלֶת חוּצָה לְאֶרֶץ עַם הַזֶּה על השולחן אפילו בְּאֶרֶץ, דְּאִיכָא לְמַגְזֵר – שיש סברא לגזור מִשּׁוּם שְׁמָא יֵאבֵל חֶלֶת הָאֶרֶץ שְׁהִיא דְּאוֹרְיָתָא עִם הַזֶּה עַל הַשּׁוּלְחָן וְיֵאבֵלנָה הַזֶּה, שְׁהִיא חֶלֶת הָאֶרֶץ מְצוּיָה בְּאֶרֶץ, וְאָף עַל פִּי כֵן לֹא גְזַרְיָן, אִיכָא לְמִשְׁמַע מִינָה – אפשר היה ללמוד מזה, שאין גזרים גזירה לגזירה, אֲלָא חוּץ לְאֶרֶץ – אולם יש לפרש שכונת הברייתא לאוכלה בחוץ לארץ, ואם כן אין הוכחה שאין גזרים גזירה לגזירה, שיש לומר שמה שלא גזרו על אכילתה עם הזר על השולחן מִשּׁוּם דְּלִיכָא לְמַגְזֵר הוּא – שאין סיבה לגזור אגב חלת הארץ, שהרי חלת הארץ אינה מצויה במקום זה, אָבָּר הֶכָּא, לענין העלאת עוף וגבינה על השולחן, אפשר שגזרו חכמים ואין זה נחשב גזירה לגזירה, משום שֶׁאִי שְׂרִירָתָ לִיה לְאַסּוּקֵי – אם תתיר לו להעלות עוֹף וְגְבִינָה יַחַד עַל הַשּׁוּלְחָן, אֲתִי לְאַסּוּקֵי – יבוא להעלות גם בְּשָׂרָה בְּהִמָּה וְגְבִינָה עַל שּׁוּלְחָן אַחַר, וְעַל יְדֵי זֶה יִבּוֹא לְמִיבֵל וְלֹאכּוֹל בְּשָׂרָה בְּחֶלֶב הָאִיסוּר מְדַאֲרִיָּתָא.

הגמרא חוזרת להקשות על עיקר דברי רבי יוסף: מְתַקֵּיף לָהּ רַב שֵׁשֶׁת, סוּף סוּף אִפִּילוֹ לְדְבָרֵי רַב יוֹסֵף שֶׁבִשְׂרָה עוֹף בְּחֶלֶב דְּאוֹרְיָתָא, איסור העלאתם יחד על השולחן אינו אלא גזירה לגזירה, שהרי אפילו אם יגעו זה בזה ויאכלם יחד, לא יעבור על איסור תורה, שהרי נגיעת בשר צוֹנֵן בְּחֶלֶב צוֹנֵן הוּא, ואינם מתבשלים יחד, ואין איסור בשר בחלב מן התורה אלא כשהתבשלו יחד. מתרצת הגמרא: אָמְרִ אָבִי, מִדָּה שְׁאִיסוּר הַלְּעוֹלָה אֶת הַבֶּשֶׂר עִם הַגְּבִינָה עַל הַשּׁוּלְחָן הוּא מִשּׁוּם גְּזִירָה שְׁמָא יְעַלָּה אוֹתָם יַחַד בְּתוֹךְ אִילָּפָס רוּחָה, וּנְמַצָּא שִׁיתְּבִשְׁלוּ יַחַד, וְיַעֲבוֹר עַל אִיסוּר בִּישׁוּל בִּשְׂרָה בְּחֶלֶב, ואכילתם דרך בישול, שאיסורם מן התורה.

מקשה הגמרא: סוּף סוּף עֵדִין אִין כִּאֵן אִיסוּר תּוֹרָה, שהרי אין דרך להעלות על השולחן בכלי ראשון שהתבשל בו התבשיל על האש, ואם כן מן הסתם אילפס זה פְּלִי שְׁנֵי הוּא, וְכֵן שְׁנֵי אִינוּ מְבַשְׁלֵ – אין בו כח לבשל אלא להפליט ולהבליע, וכיון שאין הבליעה בדרך בישול אין בה איסור תורה. מתרצת הגמרא: אֲלָא צִרְיָה לומר שטעם האיסור משום גְּזִירָה שְׁמָא יְעַלָּה אֶת הַבֶּשֶׂר וְהַגְּבִינָה, ויביאם לשולחן בְּתוֹךְ אִילָּפָס רוּחָה שֶׁהוּא כְּלֵי רֵאשׁוֹן שְׁהוֹרֵד מִן הָאֵשׁ.

משנה

המשנה מפרשת שאיסור העלאת עוף עם גבינה על השולחן שהתבארה במשנה הקודמת, אינה מוסכמת על הכל אלא נחלקו בה בית שמאי ובית הלל: הַעוֹף עוֹלָה עִם הַגְּבִינָה עַל הַשּׁוּלְחָן – מותר להעלות בשר עוף על השולחן שאוכל עליו גבינה, ואולם אִינוּ נֹאכְלִי יַחַד עִמּוֹ מִדְּרַבְנָן, דְּבָרֵי בֵּית שְׁמַאי. וְבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, הַעוֹף לֹא עוֹלָה עִם הַגְּבִינָה עַל הַשּׁוּלְחָן, וְכַל שֶׁכֵּן שֶׁלֹּא נֹאכְלֵ עִמּוֹ. אָמְרִ רְבִי יוֹסִי, מַחְלוקַת זֶה הִיא מְקוּלֵי בֵּית שְׁמַאי וּמַחֲזִמֵי בֵּית הַלֵּל – אחת מהמחלוקות שבית שמאי מקילים בהן ובית הלל מחמירים.

מפרשת המשנה: בְּאוֹיָה שּׁוּלְחָן אָמְרוּ שְׁאִיסוּר הַלְּעוֹלָה עַלִּי בֶּשֶׂר עִם גְּבִינָה יַחַד, בְּשׁוּלְחָן שְׁאֹכְלֵ עֲלָיו, שמתוך שעסוק באכילה וממשמש בדברים שעל השולחן, יש לחשוש שמא יניח את הבשר והגבינה זה על זה, ויכשל באכילת בשר בחלב, אָבָּר בְּשׁוּלְחָן שְׁאִינוּ אוֹכֵל עַלִּי, אלא רק סוֹדֵר עֲלָיו אֶת הַתְּבָשִׁיל וּמְכִינוּ לְאִכְלָה, נוֹתֵן זֶה בְּצֶדֶד זֶה – מותר להניח עליו בשר בצד הגבינה, וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ שְׁמָא יִבּוֹא לְאֹכְלָם יַחַד.

גמרא

מקשה הגמרא: רְבִי יוֹסִי שְׁאִמְרָה שֶׁמַּחְלוקַת זֶה הִיא מְקוּלֵי בֵּית שְׁמַאי וּמַחֲזִמֵי בֵּית הַלֵּל, הֵיכֵן דְּבָרֵי תְּנָא קָמָא שְׁהִבִּיא אֶת מַחְלוקַת בֵּית